

PONTTUS JA PEIKKO.

Pontus-niminen poika lähetettiin paimeneen suureen metsään, jossa asui metsän peikko. Pontus istui siellä puron reunalla pyssy vieressään ja paistoi nauriita ja karja söi aholla. No ilmestyipä silloin Pontuksen luokse metsän peikko, ja se peikko oli kuin isopäinen poika, ja nahka oli sillä karvainen kuin kissalla. No se irvisti Pontukselle ikeniään ja näytti kahta hammastaan, ja ne hampaat olivat kuin petkeleen terät, ja se ärjäisi:

— Mitäs täällä teet?

— Lehmiä paimennan! vastasi Pontus.

— Et sinä täällä saa lehmiäsi paimentaa, tämä on minun karjamaatani! sanoi peikko. — Ja nyt minä sinut syönl se sanoi.

— Älä syöl sanoi Pontus.

— Vai en! Minä olen luja mies, virkkoi peikko ja koppasi maasta ison kiven. Sillä olivat kämmenet sellaiset kuin karhulla, ja se puristi kiveä niin, että siihen jäivät syvät kynnen jäljet.

— Uskotkos nyt, että sinut syönl nauroi peikko.

Mutta Pontuspa koppasi paistetun nauriin, joka oli kuin musta kivi, ja puristi sitä niin, että vesi tirsii.

— Katsos nyt! sanoi Pontus. Minä puristin kiveä niin että vesi tirsii!

Silloin peikko virkkoi:

— Taidatpa ollakin väkevä mies. En minä sinua

— Pontus istui siellä puron reunalla...

syökään, jos viet lehmäsi pois minun karjamaistani. —
Mutta oletkohan sinä niin vahva huutamaan kuin kiveä
puristamaan? Huudetaampas kilpaal!

— No ehkäpä sitä voisi yrittää! sanoi Pontus.

Rupesiivat huutamaan kilpaa ja peikko kun huutaa
kiljaisi, niin hongat kaatuivat, ja vuoret halkesivät, ja
Pontus putosi pyörryksissä puron reunalta veteen pa-
jukkoon, ja kun se peikko oli huutanut, niin ei Pontusta
näkynytäkään.

— Missä sinä olet? huusi peikko.

Pontus oli siellä vedessä selvinnyt ja vastasi:

— Täällä pajukossahan minä olen.

— Mitäs sinä siellä teet? kysyi peikko.

Pontus vastasi:

— Väemmän muutamia pajuvitsvoja, jotka sidon pääsi
ympäille, kun rupean huutamaan. Minä huudan näet
niin rajusti, että pääsi voi hajjeta.

— Älä siten huudakaan! sanoi peikko. Voithan olla
parempi huudossa. — Mutta ruvetaampas juoksemaan
kilpaal!

— No ehkä tuotakin voisi yrittää! tuumi Pontus. —
Mutta minä en rupea juoksemaan lyhyellä matkalla,
minunlaiselleni pitää olla pitkä aho. Minun pitää saada
valita juoksupaikka, kun kerran viime koetuksessa voitin.

— Sama sel sanoi peikko.

Pontus valitsi sellaisen tavattoman pitkän ahon, jonka
toisessa päässä oli korkea kallio. Ja se kallio oli mainio
kakkunaan.

Pontus ja peikko lähtevät sitten juoksemaan kilpaa
ja peikko pääsee heti edelle, se hyppää kuin nälkäkurki.
Kun peikko alkaa tulla sinne kallion juurelle, niin sil-
loinpa Pontus ahon toisesta laidasta huutaa:

— Täällä minä jo olen!

Ja kaikki kalliosta heti vastaa ihan peikon kuonon
edestä:

— Täällä minä jo olen!

Peikko huulee, että Pontus jo on päässyt sinne kallion
luo, ja kääntyy takaisin ja tuumii: ennäänpä hän ahon
toiseen päähän ennen kuin Pontus.

Kun peikko juoksee Pontusta kohti, niin silloin Pon-
tus taas yhtiäkkiä huutaa:

— Täällä minä jo olen! ja peikko kääntyy taas juosta
läähättämään vuorta kohti.

— Sillä karhulla kun oli pojat, niin se oli hyvin äkänen...

Niin peikko juoksee kieli pitkällä edestakaisin aholla Pontuksen ja vuoren välillä, kun luulee kaikua Pontukseksi, ja lyö varpaansa kiviin ja kantoihin ja kaatuu nurin niskoin. Lopulta se väsyä ja sanoo Pontukselle:

— Jätetään tämä leikki nyt, kyllähän näyt jaksavan juosta kovemmin kuin minä. Mutta et sunkaan sinä minua paininlyönnissä voita.

— No koetellaan! tokaisi Pontus.

Pontus tiesi siellä korvessa karhunpesän, jossa oli peto poikineen, ja Pontus vei peikon karhunpesän luo ja sanoi:

— Voithan ensin harjoitella tuon minun nuoremman veljeni kanssa. Se on tuolla pesässä, se veli. Ehkä sitten vasta rupeat minun, vanhemman ja vankeimman kanssa.

Peikko suostui ja ryömi karhunpesään karhua painiin vaatimaan. Sillä karhulla kun oli pojat, niin se oli hyvin äkänen ja kaappasi heti peikon sylinsä ja oli siihen paikkaan tappaa ja vähissä hengin peikko pääsi karhun pesästä ulos.

— Jokos harjoittelit? kysyi Pontus.

— Jo harjoitelin, löin kylkiluuni poikki. En minä sinun kanssasi rupea painimaan. Minä uskon, että sinä olet parempi paininlyöjä.

Istuvat sinä aholla Pontus ja peikko ja peikko lepää.

Niin Pontus kysyy:

— Missä sinä siten minut oikeastaan voitat, kun et vielä ole missään voittanut?

Peikko kiukustuu taas ja miettii: jaksan minä jotakin! ja sanoo: ruvetaan pötkäämään puita puhki! Minulla on kova pää, kyllä minä sinut pötkäämisessä voitan!

— Kova pää on! nauroi Pontus. Lepähän vielä vähän!

No peikon leväessä Pontus menee ja kaivertaa hongan ontoksi, niin että hänen päänsä hyvin mahtuu ontloon. Hän peittää sitten ontelon kaarnalla, niin ettei kepposta voi huomata, ja menee peikon luo, sanoo:

— Jo olet nyt levännyt! Mennään pötkäämään puita puhki.

Menevät ja Pontus pötkää siihen omaan honkaansa ja pää hurahtaa heti kanlaa myöten ontloon. Peikko rupea sitten hänkin pötkäämään ja tulee lovi honkaan, mutta ei niin iso kuin Pontuksen lovi. Peikko koettaa

pökätä uudestaan, ottaa vauhtia ja pötkää ja säliöt vain lentävät.

— Puske pääsi puuhun kaulaa myöten ninkuin minäl huuttaa Pontus, ja peikko yhä puskee ja puskee, mutta ei mene pää kaulaa myöten puuhun. Niin peikko puskee päänsä kummuja täyteen ja on itsensä siihen paikkaan tappaan. Viimein peikko sanoo Pontukselle:

— Kyllä nyt jo voitit! Kovempi on sinulla pää kuin minulla.

Pontus nauraa.

— Mutta viimeinen koel huutta kiukustunut peikko.

Ruvetaan nakkamaan väkikurikkaal.

— No ruvetaan! virkoi Pontus.

Peikko kävi hakemassa kotoaan kalliiohulasta isävainajansa kahdeksan leiviskän painavan kultakurikan, ja kun hän nakkasi kurikkansa ylös ilmaan, niin se lensi niin korkealle, että tuikki taivaalta kuin tähti vain, ja kun se putosi maahan, se upposi kymmenen syltä syvään.

Peikko nauroi hyvillään, kaivoi kurikan maasta ja sanoi Pontukselle:

— Nakkaa nyt sinä!

Pontus koettaa nostaa kurikkaa maasta eikä jaksa. Tuskin jaksaa vartta vähän kohottaa. — No nyt minulle pula tuli! tuumii Pontus.

Oli ilta silloin ja punaiset pilvet nousivat metsän takaa kuin korkeat vuoret. — Taisi tulla viimeinen iltani! tuumii Pontus.

— Mitäs sinä tuumit ja odotat! Nakkaal nauraa peikko.

Pontus vastaa:

— Odotan tuota möhyhyilevä ja nakkaan kurikan sen niskalle!

Nopeasti peikko sivalsi kurikan Pontukselta ja sanoi:

— Et saa nakata, se on isävainajani perintö, se on kallis kurikkal!

Niin Pontus oli voittanut peikon kaikissa kilpailuissa ja peikko näki, että Pontus on vahva mies.

*

Peikon alkoi tehdä mieli Pontusta rengiksi, kun se oli niin vahva mies.

— Jää minulle rengiksi ensi kevääseen käen kukun-
taan, sanoi peikko Pontukselle.

— Kyllä jään, mutta aja ensin tuo karja kotiin isälleni! Peikko lähti ajamaan Pontuksen karjaa kotiin. No lehmät sitä karvaista paimenta pelkäsiivät kovasti ja olivat matkalla tappaan itsensä pakoon juostessaan, ja talossa peikko sai isännältä pahasti selkäänsä.

Tuli sitten peikko liikaten takaisin korpeen ja sanoi: — Nyt vein karjan kotiksi, mutta isäsi löi minutla jalan poikki.

— Miks'et lyönyt takaisin?

— Mitenkä minä uskalsin, kun poikakin on noin väkevä.

Pontus nauroi. Sitten peikko sanoi:

— Mennään nyt meille illalliselle ja tehdään rengin-
kontrahti.

Menivät ja istuivat Pontus ja peikko siellä vuoren luolassa peikon kotona ja keittivät puuroa hirmuisen isolla padalla, niin Pontus alkoi jutella:

— Ruppeanhan minä rengiksi ensi kevääseen käen kukuntaan asti. Mutta palkka pitää olla hyväl!
— No mitäs tahdot palkaksesi? kysyi peikko.

Pontus otti hatun päästään ja sanoi:

— Tämän habullisen kun antanet kultaa, kun kaksi kukkuu, niin olen tyytyväinen!

— Se sun pitää saamasil virkkoi peikko. Mutta älä lähde vain kesken talostal

— Hohool näuroi Pontus.

Niin oli sopimus tehty ja Pontus oli peikon renkinä. Ruvettiin sitten syömään illallispuuroa isosta padasta, peikko kykötöi toisella puolen pataa ja Pontus toisella. Tekeepä Pontus silloin peikolle pienen pilan. Pontus pistää suuren eväskonttinsa takin sisään ja napittaa siten takin kiinni. Kun hän on syönyt väsansa täyteen puuroa, niin hän alkaa lusikoida puuroa takinkauluksen kautta suureen konttiin, vaikka on yhä suuhun pistävänä. No lusikoi, lusikoi Pontus puuroa konttiin ja pata tyhjenee eikä peikolle jää mitään.

— Hirveästihän sinä syöt, renki sanoo peikko. Mitäs sinä jaksat syödä niin paljon?

Pontus vastaa:

— Pyöräytähän vätsäsi puukolla reikä kuin minäkin, niin jaksat sinäkin syödä yhta paljon. — Ja Pontus pistää konttinsa reiän, niin että puuro pääsee valumaan ulos.

— En minä uskalla sellaista tehdä! sanoo peikko. Maataan sinä yö, niin aamulla isäntä rupeaa käskemään Pontusta metsään puita hakkaamaan ja antaa Pontukselle kultaisen kirveen ja sanoo:

— Hakkaa lujasti, olethan lujja mies!

Pontus menee metsään, mutta ei hakkaakaan puita, vaan kiviä ja kalliota ja illalla hän tulee kotiin, vie peikolle kirveen takaisin ja sanoo:

— Huono oli kirves, eivät sillä puut kaatuneet.

— Voi miesrukka, liian lujja olit, pilasit kirveen! sanoi peikko.

Maattiin taas yö, niin seuraavana aamuna isäntä rupeaa yhä vaatimaan Pontusta metsään puita hakkaamaan.

— Nyt lähden minä itse mukaan, että näen, tokko sinä hakkaakaan puita kultaisella kirveelläni, sanoo peikko.

— En minä vielä voi lähteä! vastaa Pontus. — Eiltsellä matkalla kävi huonosti, tätä matkaa varten on tehtävä tärkeä tarvekalu. Tulkaahan, isäntä, pyörittämään tahkoal

No peikko tulee pyörittämään tahkoa ja Pontus alkaa tahkota alasinta. Tahkoaa, tahkoaa Pontus; vääntää, pyörittää peikko koko päivän, syövät vain välillä ja taas tahkoavat.

Huomisammuna peikko rupeaa taas pyörittämään tahkoa. Pyörittää hiki hatussa puoli päivää ja tiuskaisee viimein Pontukselle:

— Katsoa myös on tapanal

No Pontus katsoo: ei ole alasin vielä kuin tullut kiiltäväksi. Ja Pontus houkuttelee peikon yhä vääntämään.

Peikko vääntää, vääntää, pyörittää kolme päivää hiki hatussa, syövät vain välillä, ja taas tahkoavat.

Peikko suuttuu viimein ja kysyy:

— Mitäs sinä sitä alasimesta teet?

— Naskalial vastaa Pontus.

Peikko kiukustuu, heittää vääntämisen ja tuskaa:

— Mitä naskalilla?

Pontus vastaa:

— Paikkaan kenkiäni, menivät rikki risukoissa.

— Milks'et sitä sanonut ennenminni! — Ja Peikko toi Pontukselle kultaisen naskalin.

Pontus paikkaa kenkiään koko viikon ja menee sitten isäntän kanssa puunhakkuuseen metsään. Hakkaavat päivällä paljon puita ja illalla lähtevät viemään hirmuisen isoa myntyä havuineen kotiin.

Niin Pontus sanoo peikolle:

— Kun nyt tätä mäntyä kannetaan kotiin, niin

— ja tulee lovi honkaan . . .

kanna sinä huonompi mies latvasta ja minä vahvempi kannan tyvestä. Eikö niin?

Peikko suostui. Vielä Pontus sanoi peikolle:

— Kun sinä nyt annat sitä latvaa edellä, niin varo vain ettet katso matkalla taaksesi, muuten voivat havut pistää silmäsi.

— En katsol vakuutti Peikko.

Lähtevät sitten kulkemaan ja peikko kantaa latvaa olallaan eikä katso taakseen ja Pontus istuu peikon selän takana kahdareisin männyn tyvellä ja antaa peikon kantaa itseään.

Peikko ähkää, puhkaa: mänty on kovin raskas. Pontus rallattelee. Peikko tuumii: mitenkähän se Pontus siellä jaksaa kantaa niin vain rallatellen? — Eikä peikko malta olla katsomatta taakseen, ja silloin Pontus pistää häntä silmään sillä kultanaskalilla, jonka oli pannut kepin kärkeen.

— Ai jai, jo pisti havui! voittelee peikko.

— Enkös jo varoitannut! Älä katso taaksesi! vastaa Pontus.

He kulkevat edelleen ja peikko kantaa puuta ja Pontusta. Kotona peikko päiskaa raskaan puun latva edellä tanhualle niin rajusti, että Pontus lentää kuin lingosta korkealle ilmaan.

— Hei vain, näin keveästi meillä tulitiin hän huutaa.

Huomisamunna peikko sanoo vihoissaan Pontukselle:

— Minulla on nyt kipeä silmä, täytyy jäädä kotiin. Saat mennä yksinäsi metsään puuta hakemaan. Ota hevonen ja reki mukaasi, mutta muistakin se, että kun tuot kuormaa illalla kotiin, niin sinun pitää ajaa tanhualle aidan raosta eikä veräjältä!

— Kyllä muistan? vastaa Pontus.

Illalla Pontus tuo kuorman kotiin, hakkaa aidan takana kuorman, reen ja hevosen pieniksi kappaleiksi ja ajaa

sitten ne kappaleet aidan raosta tanhualle. Peikko juoksee katsomaan ja huutaa:

— Voi sua, veikulta, minkäs teit!

— No jokos suutuit? kysyi Pontus.

— Enpä ole millänikään! sanoi peikko.

Sitten Pontus valoi kerran luolassa luotia pyssyynsä, niin peikko tuli siihen katsomaan ja kysyi:

— Mitäs sinä nyt teet?

Pontus näki peikon pöhöttyneen silmän ja tuumi:

— Valan silmiä.

Silloin peikko alkoi pyytää:

— Pontus, valapa minullekin silmä, kun tästä toisesta taitaa mennä näkö, kun se sattui havunneulaan.

Pontus sanoi:

— Rupeahan tuohon lattialle selällesi, niin valan heti silmän sen kipeän sijalle.

Peikko rupesi lattialle selälleen, ja Pontus kaatoi kuumaa lyijyä siihen kipeään silmään.

Siitäkös peikko kiljaisemaan:

— Taidat pettääkin minua!

— Älä ole milläsikään! vastasi Pontus. Kun jaksat odottaa, niin tulet pimeässä toimeen tällä uudella silmällä. Suutuitkos?

Peikko vastasi:

— Paha oli, mutta paljonkos se silmäkukuta tarvitsee! Mutta koska sillä uudella silmällä tulee hyvin toimeen pimeässäkin, niin en suutu, en ole millänikään.

Peikko sairastaa yhä silmän pakotusta ja odottaa paranemista, niin sanoo Pontukselle:

— En vieläkään jouda kanssasi työhön, mene nyt yksinäsi ja rakenna sinne Lehnäsuohon lehmäsilta ja Lammassuohon lammassilta. Kun minä paranen, niin tulen katsomaan työtäsi.

Pontus meni ja tappoi kaikki peikon lehmät ja teki

lihoista lehmäsillan suohon. Tappoi myös lampaat ja teki lammassillan suohon ja meni sitten peikon luokse ja sanoi:

— Tule, isäntä, katsomaan työtänil Sillat ovat valmiit.

— Enhän minä voi tulla, ei ole silmäni vielä parantunut.

— Eikä se paranekaan, ja johan sinulla on silmä, millä tulee pimeässä hyvin toimeeni!

— Jo taisit pettää minua! voivotteli peikko. — Mutta minkälaisethan sillat sinä teit! Mennään katsomaan.

Peikko suutui kovasti, kun näki lehmänsä ja lampansa tapettuina suossa.

Sitten se puolisokea peikko alkoi jo kovasti pelätä Pontusta eikä oleksinut mielellään kotosalla. Kerran se sanoi Pontukselle:

— Minä menen nyt kylille hakemaan kummia näille ottolapsilleni, jotka toin eilen kotiin. Siivoa ja puhdistasinä sillä aikaan hyvästi lapset, että kummi ilkiää niitä katsella ja pitää sylissänsä.

Peikko oli poikamies ja vain sokea äiti hänellä eli, ja se oli äitinsä ja omaksi huvikseen ottanut salolta itselleen kaksi ottolasta, käärtneen poikia. Niitä se nyt käski Pontuksen hyvin pestä ja puhdistaa.

Kun peikko meni hakemaan kummia, niin Pontus viilteli käärtneiltä mahat auki, puhdisti ja siivosi ne kuin kalat ja pani luolan seinälle kuivamaan. Peikko tuli sitten kummin kanssa kotiin, näki tihutyön ja huusi:

— Voi voi, minkäs teit!

— Jokos suutuit? kysyi Pontus.

Peikko pelkäsi Pontusta ja sanoi sen tähden:

— En ole vielä millänikään!

Sitten iltasella peikko sanoi rengilleen:

— Mene nyt ja saata tämä kummi kotiinsa, kun ei kastamissestakaan tullut mitään.

Peikko oli poikamies ja vain sokea äiti hänellä eli...

Pontus meni sikolättiin ottamaan sikaa valjastaakseen, mutta peikko oli pannut sineillä sikoläidin oven kiinni, ettei Pontus saisi sikoja käsinsä. Pontus meni lättiin ikkunasta, teurasti siat, heitteli kappaleet ulos ikkunasta ja sitoi ne sitten rahkeilla lapion eteen ja meni peikon luo ja sanoi:

— Nyt se kuummi voisi lähteä, ajopelit odottavat.

— En minä ole käskenyt ajamalla saattamaan! huusi peikko. — Millä sinä ajat?

— Siolla ja lapiollahan minä ajan.

— Miten sinä siat ulos sait, minähän panin sineillä oven kiinni?

— Mutta ikkunaa et pannut, sanoi Pontus.

Sen jälkeen se peikko alkoi tuumia, että kyllä se tuo mies täytyykin saada talosta pois, muuten tulee viimeinen turmio.

Oli keskitalvi vielä, niin peikko sanoi Pontukselle:

— Kyllä jo olen palvelukseesi tyytyväinen. Saat nyt lähteä kotiisi. Tuo vain hattusi, niin saat sen täyteen kultaa.

Pontus kaivoi hirveän kuopan hankeen, oti hatustaan pohjan pois ja asetti hatun reumat kuopan suulle. Peikko ammensi, ammensi hatuun kultaa, ja kaikki peikon aarteet menivät eivätkä riittäneetkään.

Pontus sanoi: Minun täytyy odottaa, kunnes käki kukkuu. Hanki siksi rahaa hatu täyteen tai paha sinut perii!

— Nyt tulee tuho, kun sillä on niin iso hattukini! tuumi peikko ja lähti kahdella lotjalla lainaamaan virran takaa veljeltään kultaa.

Kun peikko oli sen kulturalastinsa saanut virran rantaan, niin se ei virkkanut siitä mitään Pontukselle, meni vain kotiinsa, talutti äitinsä ulos, nosti aidan seipäseen ja käski kukkua ja meni sitten Pontuksen luo ja huusi:

— Kuule, kuule, jo kukkuu käki!

— Kuuluupa kukkuvan. Jokos se kesä nyt tulee jouluksenal ihmetteli Pontus, tempasi pyssynsä, juoksi tanhuvalle ja ampui peikon akkaa aidanseipäseen. Se putosi alas se eukko ja siltä katkesi jalka.

— Voi voi, minkäs teit! huusi peikko.

— Ammuin käkeä! Suuttukos? kysyi Pontus.

— No suuttuu sitä viimein hyväkin mies! vastasi peikko.

*

— Lähde nyt jo pois talosta ennen kevättä! pyysi peikko. Saat kaksi lotjallista kultaa lisää.

— No näytäpä ne lotjalliset, aprikoi Pontus. Menivät sitä virran rantaan, jossa lotjat olivat. Pontuspa lotjia tarkastaessaan kaiveli reikiä toiseen lotjaan, niin että se alkoi vuotaa.

— Kyllä lähden pois kohtal sanoi Pontus. Mutta tämä toinen lotja vuotaa ja voi mennä hukkaan. Sinun pitää pumpputa vesi pois ja palkata reiät, ennen kuin minusta pääset!

Peikko tuli oikein hyvilleen ja oli heti valmis pumppuamaan vettä pois lotjasta. Pontus laitteli pumpun muka kuntoon, mutta pankin pumpputorven lotjan pohjan läpi ja peikko pumppusi, pumppusi ja vettä tuli yhä vain lisää lotjaan. Niin pumppusi peikko, kunnes lotja upposi ja peikko oli hukkuva, ennen kuin pääsi rannalle.

— Kyllä se tuo Pontus täytyy tappaa, muuten se tappaa minut ja äitini, tuumii peikko.

Eränä iltana peikko sanoi Pontukselle:

— Ensi yöksi sinun täytyy mennä riiheen makaamaan!

— Sama sel vastasi Pontus. Mutta eipä mennyt-kään riiheen, meni riihen taa kuusen juureen katsomaan, mitä se peikko nyt siellä oikeastaan aikoi si hommata. Keskiyöllä peikko tuli ja sytytti riihensä tuleen ja katsoi sitten, miten riihi paloi poroksi, ja meni hyvillään luolaansa.

Kun riihi oli palanut poroksi ja peikko lähtenyt luolaansa, tuli Pontus kuusen juurelta tuhkaan makaamaan. Hän makaa siinä hyvästi keskellä päivää. Peikko tulee katsomaan ja Pontus kuorsaa.

— Hei Pontus, herää! huutaa peikko.

Pontus herää ja haukottelee.

— Kah, riihi on palanut! hän sanoo.

*

— Ei siihen pysty tulkaan! tuumii peikko. Kyllä nyt täytyy lähdeä karkuun, muuten se tappaa minut ja äitini ennen kevätkäen kukuntaa. Hyvä, että edes hen-gen saa säästymään; kun jo silmänkin vei ja jalat katkoi!

Peikko kerää salaa viimeisiä aarteitaan, kultakurikortaan, kultakirveitään, kultanaskaleitaan, ahtaa niitä aitan täyteen, panee siten aitan selkäänsä kuin kontin ja lähtee pakoon ja taluttaa rampaa äitiään. Mutta Pontus olikin salaa pistäytynyt sinne aittaan peikon selkään, ja yht'äkkiä hän huutaa sieltä aitasta:

— Alkää jättäkö, minä tulen mukaan!

Peikko sätkähti ja sanoi äidilleen:

— Nyt se jo huomasi, että me paetaan, ja se ajaa takaa. Mennään nyt vain aika kyytiä!

Ja menivät niin että lumi polisi.

Pian Pontus taas huusi aitasta peikon selästä vielä kovemminkin:

— Alkää jättäkö! Minä tulen mukaan!

— Nyt se on ihan kinterellä! sanoi peikko äidilleen.

On paras jättää aitta, että päästään kiireemmin pakoon!

Siihen peikko heitti aarreaitan selästään, otti äidin syliinsä ja hävisi tielle tietämättömälle.

Pontus ryömi ulos aitasta ja huusi vielä peikolle:

— Alkää jättäkö, minä palvelen kevätkäkeen asti!

Hän meni siten peikon kotiin ja näki, että hän nyt oli isäntä eikä renki ja että rikkaan talon isäntä oli.

— Näin sitä rikkaaksi tulkaani! Hehei nauroi Pontus.